

Saj ne veš, kaj te še čaka! Ti ne umeješ svojega trpljenja!“ — Po teh milovalnih besedah se veronika spnè zopet po konci in reče: „Se vé, ti lahko takó govoriš! Tebi brišejo pôt s čela hladne sapice in otesajo prah s tebe, ki pa potlej — name pada. Ti se dviguješ ponosno proti nebu mej tem, ko jaz tú na tleh vídno mrem! Nate se spušča skorjanček in ti napraviš sladke urice — mej tem, ko meni žabe sè svojim večnim krokanjem bijó po ušesih tako, da niti ne vidim niti ne slišim! Pojdi se solit sè svojo tolažbo! Kaj ti neki veš! Saj sem sama dosti pametna!“ Rekši, zverne se kakor mrtva na tla in rmán je užé mislil, da je veronika berž ko ne preminula v svojej obupnosti.

Žalostno je premišljeval rmán osodo svoje poprej tako ponosne sosede. Ali kmalu ga prebudi iz njegovega premišljevanja tiho šumljanje, ki je od daleč zmirom bliže prihajalo, a zmirom glasneje in močnejše. Nastal je velik vihar: kakor morski valovi se je zibalo žito na polji. Temá je pokrivala zemljo — vse se je poskrilo, kajti Bog je šel mimo. Grom je bil njegov sel, njegove oči so se svetile kakor blisk. Blisk za bliskom, tresk na tresk je prešinjal nočno tmino, dokler nij začel padati dež, iz začetka v drobnih kapljicah, a pozneje v debelih in močnih kapljah. Sprva je prašilo, potlej se je kadilo in zemlja se je napila do síttega in — zjutraj je bilo zopet vse prerojeno. Cvetice so napolnjevale okolico z rajskimi vonjavami, krilati ptiči so zopet oživel in vhirali svoje krasne pesnice; tudi človek je bil zopet vesel, lepega poletnega dné.

Rmán je bil danes kakor prerojen. Vzdigne se in pomolí roke k nebu. A nij pozabil svoje sosede veronike. Nagne se k njej in jej prijazno reče: „Oj, sestríca, kako si krasna, — tisočkrat lepša si od mene! Kaj se je neki zgodilo s teboj! Tvoja glava je vsa posuta z višnjavimi zvezdicami!“ — „Dà,“ odgovori veronika, — „tako lahko mi je danes pri srei. Vsak naj hvali Boga v trpljenji in težavah. To, kar ti imenuješ višnjave zvezdice, to so cveti ki so se po noči prikazali in o katerih včeraj niti sanjala še nijsem, ti cveti so se razcvitali v mojem trpljenji.“ Tako je govorila veronika čvrsto stoječ zopet po konci.

In ti človek na ozkej poti življenja, ki vedno tožiš v trpljenji in imaš zaprta ušesa tolažbi iz nebes, ne zabi nikdar, kadar v svojej nehvaležnosti godrnjaš, da je Bog tudi v tvoje srce zasadil tisoče cvetov, nebó, polno zvezd! A zemlja te more samo ponižati, nikdar ne umiri tvojega srca, če se ti še tako sladká. Odpri srcé Bogú, ki te hoče obiskati, akoravno po noči in ob hudej uri! Če tudi imaš čakati vse svoje življenje, pride pak jedenkrat gotovo in ž njim pride jutro polno sladkosti in blagodejnega mirú! — —

D. Majarón.

V e t e r.

Veter sem veter
Naglo letim,
Drevje podíram
Strašno bučim.
Ceste pometam
Listja, prahú,
Detci narejam
Dosti strahú.

Z glave klobuke
Mečem po tleh,
Hodim ter piham
Kakor star meh.
Vrata zaprite
Okna in hram.
Da ne pripiham
V hišo tud' k vam!